

denne, maa denne Betragtning dog tage sin Vægt, hvor Livet gienfjønlig staaar paa Spil, hvor der er Spørgsmaal om Foretagender eller Anvendelsen af Midler, der ligefrem udsætte det for aabenbar Fare; og aldrig vil man dog af Hensynet til de Enkeltes Frihed kunne ublede en Ret til ogsaa at udsætte Andre, maaske endog større Samfundskæde for Udelæggelse". Det Sidste, at man ikke af Hensynet til de Enkeltes Frihed kan ublede en Ret til at paadrage Andre Ulemper eller Udelæggelse, er meget rigtig; men derimod mener jeg, at ogsaa vort her foreliggende Forslag indeholder ikke lidet betryggende Foranstaltninger. Jeg tænker her navnlig paa Forbudet for uexamnerede Læger imod at give sig af med smitsomme og Sinds-Sygdomme, farlige og større Operationer eller Jødselskæde; Alt dette er jo ligefrem i vort Forslag forbudt uexamnerede Folk. Derimod synes det mig, at den ærede Justitsminister har været godt inde paa vor Række om, at den Enkeltes Frihed kan hævedes, og ligeledes Friheden for dem, for hvem Hjælp skal søges, naar man kan staae Sikkerhed for Ulykker i større Omfang for Andre, og det tror jeg nok man vil kunne med en god Billie og en alvorlig Bestræbelse. Ved 1ste Behandling af Lovforslaget i Samlingen 1872—73 udtalte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at han troede ikke, at man for Tiden kunde gaa videre end til noget at udvide Bestemmelsen i Forordningen af 5te September 1794. I denne Forordning gives der Justitsministeren Afgang til at meddele Folk, som have viist en særlig Duellighed til at helbrede visse Arter af Sygdomme, Ret dertil; men jeg frygter for, at man selv om man udvidede denne Bestemmelse noget, dog maaske vilde staa vel fjernt fra det Maaal, man tilsigter; jeg frygter for, at en saadan Bestemmelse vilde, selv om den udvidedes, kun undtagelsesvis blive anvendt. Saa vidt jeg formaar at skønne, er det nemlig overmaade sjældent, at denne Bestemmelse hidtil er bleven benyttet, for ikke at sige, at det aldrig er sket, og at den nuværende Justitsminister heller ikke er meget tilbøielig til at benytte den Afgang, han har til at give Folk Ret til at yde deres Medmennesker Hjælp i enkelte Sygdomstilfælde, har jeg Bevis for i en Gjenpart af en Ansøgning, som ligger her paa min Plads. Den er i Slutningen af forrige Aar indgivet til Ministeriet fra en Mand her i Byen, som ønskede Tilladelse til at tage Folk under Kur for Brokffade; men denne hans Ansøgning blev afflaet, uagtet den var ledsaget af ikke saa, som jeg maa tillade mig at tro, paalidelige Attester og Vidnesbyrd, ikke alene fra Folk, som ere helbrede af ham, men ogsaa fra Folk, der have været behandlede og helbrede saavel af hans Fader som af hans Bedstefader, og uagtet det Middel, han bruger til den Slags Kure, for mange Aar tilbage har været undersøgt af Sundhedskollegiet, som har fundet det

ustabeligt, medens det rigtignok tilføiede, at det heller ikke tror, det kan hjælpe noget, hvorfor det fraraadede Brugen deraf. Smidertid gav man i 1800 og nogle og Tredivte den nuværende Ansøgers Bedstefader Tilladelse til at tage en Pige, som led af en svær Brokffade, under Kur, men det skulde ske under en autoriseret Læges Tilsyn. Pigen blev helbredet, og forskjellige andre Personer, som efter særskilt Ansøgning havde faaet Tilladelse til at lade sig behandle af denne Mand, ere ogsaa helbrede. Det forekommer mig, at der, naar der gennem en saa lang Narvæke foreligger saa gode Resultater, ikke kan være nogen Fare ved at give en saadan Mand Tilladelse til at helbrede for den Art Sygdom, med Hensyn til hvilke Lægerne i Almindelighed ikke have andet Middel end Operation eller Anlæg af Brokffaad, og det endda ofte uden noget gunstigt Resultat. Andre ligeledes af den almindelige Befolkning anerkjendte duelige Folk, der, om saa skulde være, vist kunne fremlægge anbefalinger og Attester fra mange Hundrede for lykkelig tilendbragte Kure, endogsaa af saadanne Stader, som Lægerne have set sig ude af Stand til at helbrede, ere gjentagne Gange og endnu i disse Dage, kan man gjerne sige, blevde forfulgte og tiltalte for Udøvelsen af deres Kurmethode. Det synes mig derfor, at det er paa Tiden, at man tager andre Bestemmelser og gjør Forandringer i det Bestaaende, hvorved der gives mere Betryggelse baade for Folk, som have viist sig i Stand til at helbrede mange Ulykkelige, der forgjæves have søgt Lægers Raad, og ligeledes for Folk, der maaske ofte blive afviste af de saakaldte Kvaksalvere, fordi disse ikke tør tage saa mange under Kur, som henvende sig til dem, medens det dog maaske virkelig vilde kunne lykkes dem at helbrede dem. Jeg skal slutte med at sige, at jeg slet ikke tror, at den Frygt, der næres for, at ligefremme Vagabonder, Charlataner og det Slags Folk herefter skulde faae en Lov for, at de kunne bedrage deres Medborgere, er grundet, idet disse Folk ikke ville blive bedre stillede, naar et Lovforslag som det foreliggende vedtages. Det vil da snarere blive dem vanskeligere at udøve deres Næringsvei, idet Folk nu vistnok ofte afholdes fra at angive og standse disse Omstreifere i deres Foretning, for ikke derved ogsaa at staae de virkelig ansætte og duelige uexamnerede Folk. Bliver Forholdet derimod saaledes, at en lettere Afgang til Lægevirksomheds Udøvelse kan erhverves, tror jeg, at Folk i Almindelighed ikke, saasnart en saadan Fyr viste sig, som man maatte antage ikke alene ingen Duellighed havde, men som kun gif ud paa at snyde, bedrage og narre sine Medborgere, ville have nogen Tilbøielighed til at lade ham gjøre dette. Saadanne Personer vilde da langt lettere blive standse end nu, da man uvilkaarlig nødes til at se lidt gennem Fingre med dem for ikke tillige at henlede Autoriteternes Opmærksomhed paa Mange, som man overordentlig nødig ser an-